דו"ח מיוחד

החיים הפרטיים של מאיר לנסקי — מלך סינדיקאט הפשע האמריקאי, המסעיר את העולם — ומה היתה תרומתו להקמתה של מדינת־ישראל

המאפיה עוזרת למבצעי ההעפלה

ביקור ידידותי מאיר לנסקי, כפי שצולם השבוע, בעת שערך ביקור במלון שרתון, אצל ידידו הטוב ועוזרו ג'ו סטאשר, שגורש מארצות־הברית והתאזרח ב־שראל. לנסקי נושא את כלב השעשועים הטיבטי שלו.

ום ראשון, 13 ביוני, השבוע. מלון שרתון בתל־אביב בשעות הצהריים. אל אכסדרת המלון יורד גבר קשיש, קרח, לבוש בחליפת־חוף כחולה, בעלת מכנסיים קצרים ובפיו תקוע סיגר.

זהו ג'ו („דוק") סטאשר, מי שהיה עוזרו הראשי של מאיר לנסקי, מלך סינדיקאט הפשע האמריקאי, בפיקוח על עסקי ה־הימורים בכל רחבי העולם. במשך חמש השנים האחרונות, מאז גורש מארצות־הברית, אחרי שנדון על העלמת מס־הכנסה, חי סטאשר בישראל בשקט ובצינעה, מבלי להיות מוטרד מעברו. האיש, שעוד בתחילת שנות ה־30 נמנה על סינדיקאט הפשע האמריקאי, פרש מכל עיסוק פעיל. הוא זכה באזרחות ישראלית, בתוקף חוק השבות, המשיך לנהל עסקים בישראל, רכש לעצמו וילה בקיסריה, אך העדיף לנהל את חיי החברה שלו מדירה שכורה במלון שרתון בתל־אביב.

רק בשבוע האחרון, כשהתפוצצה פרשת נהירתם של אנשי סינדיקאט הפשע לישראל, הפך סטאשר לאישיות ציבורית. אפילו מנהיג אגודת ישראל, הרב פרוש, הצהיר כי לא ינהל יותר עסקים איתו, כיוון שהוא איש עולם־תחתון.

אבל ביום הראשון השבוע לא נראה ג'ו סטאשר מודאג ביותר מכך. הוא חייך אל עובדי המלון, נשף ענני עשן סיגרים ריחני לכל עבר, וברך לשלום בלבביות כל מכר מקרי.

את ארוחת־הבוקר שלו, בשעה אחת בצהריים, לא סעד ג'ו סטאשר במסעדת המלון, גם לא בבריכת השחייה, בה הוא מרבה להשתזף. במיוחד עבורו נפתחה דלת הבר הנושא את השם הבאר, הפתוח בדרך כלל רק בשעות הלילה. לשם הביאה לו מלצרית חיננית את ארוחת הבוקר, שכללה ביצים רכות, סלט וגבינות. שם גם קיבל ג'ו סטאשר את פני הבוס שלו, מאיר לנסקי, שבא אליו לביקור.

לכסף אין ריח

גם מאיר לנסקי, האיש שעמד השבוע במרכז החדשות בישראל, כשהוא מעורר יותר ויותר התעניינות בכל רחבי העולם, עד שעיתונים רבי־תפוצה מצאו צורך לשלוח לישראל כתבים מיוחדים לכיסוי פרשתו, כאילו פרצה שוב מלחמה באיזור — גם הוא לא נראה מודאג במיוחד מהרעש המתעורר סביבו.

לבוש במכנסי תכלת ומקטורן כחול, כשהוא נושא על ידיו את הכלב הטיבטי שלו, שי־צו, נראה מאיר לנסקי צעיר בהרבה מכפי 69 שנותיו.

הוא אירח חברה לסטאשר לארוחת־הבוקר שלו, כששניהם יושבים באפלולית הבר, לבדם. השיחה נפסקה רק פעם אחת, כשירד מאיר לנסקי לטלפונים הציבוריים במרתף המלון, ליד חדרי הנוחיות. שם, בעזרת כמה אסימונים, יכול היה לנהל את שיחותיו הטלפוניות, כשהוא בטוח מפני האזנה.

אחר־כך חזר לנסקי ואירח עם סטאשר באפלולית הבר את הגברת בטי דובינר אדומת השיער, אשתו של המיליונר הקנדי לשעבר, סם דובינר, העומדת בראש פעולות אי"ן בישראל. נראה שהפירסומת הרבה שניתנה בשבועות האחרונים לשני אדונים נכבדים וקשישים אלה, לא הפריעה לגברת דובינר להיפגש עמם לשיחה. קרוב לודאי שהיא רצתה מהם, מה שרוצים מהם כל מבקריהם: כסף למטרה זו או אחרת.

כי השמועה פשטה בישראל שלנסקי וסטאשר, בעלי חשבונות בנק בשווייץ, בהם הצטברו לזכותם כמה מאות מיליוני דולארים, נהנים לתרום ביד רחבה לכל מיני מטרות צדקה. כך, למשל, סופר שלנסקי תרם סכום של 300 אלף ל"י לבניית בית־כנסת בירושלים, שישא את שם אביו. סכום נכבד נוסף הוא תרם לשיפוץ כמה ביתנים בבית־החולים של תל־השומר. ומאחר שלכסף אין, כידוע, ריח, טוב כספם של לנסקי וסטאשר, כמו כל כסף אחר.

כעבור שעה לערך, הותיר לנסקי את סטאשר בחברתה של הגברת דיבינר, ויצא לדרכו. סטאשר עצמו, המשיך להסתובב ברחבי המלון לפחות כבעל־בית. צלם שניסה לצלמו במקום, גורש מיד על ידי אחד המנהלים.

שירות מלא בצאתו מפתח מלון שרתון, מפלס לו שוער המלון, המכיר את לנסקי כמבקר קבוע במקום, דרך אל מכוניתו. לנסקי, הנוהג להתלבש תמיד בצבעים כחולים, ממשיך לשאת את כלבו האהוב על ידיו לכל מקום.

נישואין בשנות הקמת המדינה

בניגוד ללנסקי, שהוא אדם בודד, המעדיף לבלות בעיקר בחברת אשתו, יש לג'ו סטאשר, שהוא מסביר פנים לעומת פניו הזעפניות של לנסקי, חברה ישראלית מגוונת. הדמות המרכזית בחברה זו הוא משה („מושקה") אדילסון, לשעבר לוחם בגדוד הקומנדו של משה דיין במלחמת העצמאות וכיום נהג בחברת חרות של סולל־בונה. מושקה, דמות ידועה בחברה הבוהמית של רחוב דיזנגוף, התפרסם בעיקר בזכות אוזנו החדה, הכרויה תמיד לעגות של תיירים אמריקאים. היה זה הוא, שעוד לפני שנים רבות הכניס לרחוב דיזנגוף ביטויים כמו: „יא־א־ס!" ו„וולקם טו ארץ!" במיבטא אמריקאי מובהק, שהפכו לסיסמאות.

לאחרונה הפך מושקה ליד ימינו של ג'ו סטאשר. דמויות אחרות בחבורתו של סטאשר, כשאינו נפגש עם הרב פרוש לצרכי עסקים, הם יעקובלה כהן, שסטאשר מכנה אותו בחיבה „אל קפונה," אחרי שרן כסלו העניק לו תואר זה בכתבה שפירסם בהארץ

(המשך בעמוד 20)

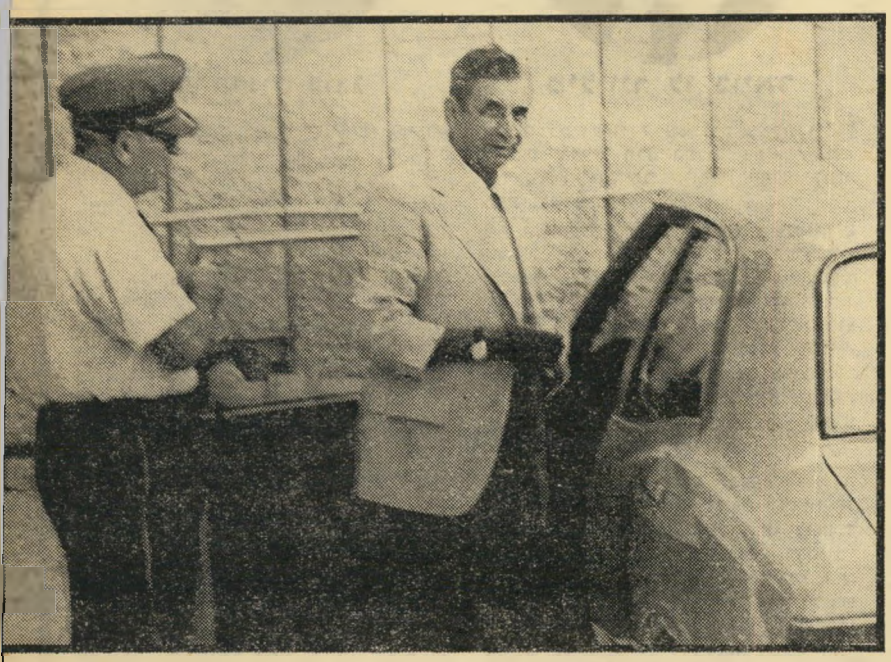

בריחה זועמת כאשר שוער מלון שרתון פותח לו את דלת מכוניתו השכורה, מבחין מאיר לנסקי בצלם העולם הזה המצלמו, מביט בו במבט זועם ונכנס ברוגז רב אל תוך המכונית. לנסקי נוהג בעצמו במכונית.